

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II. Considerationes à Fefto Pentecofteſ vsque ad Aduentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

§. III. Considerationes à Festo Pentecostes usque ad
Aduentum.

RELIQUO anni tempore, à Festo scilicet Trinitatis usque ad Aduentum, considerari possunt mysteria Diuinitatis, eiusque perfectionum ac beneficiorum, quæ mundo contulit; quæ mysteria etiam possunt ad septem capita reuocari; quamuis singula complectantur plura, quæ possunt in singulos hebdomadæ dies distribui.

PRIMUM igitur considerari potest mysterium Sanctissimæ Trinitatis. Quod scilicet tres personæ Diuinæ, propter unitatem in essentia, sint in Sanctissimo Sacramento, comitantes corpus & Sanguinem Iesu Christi D.N. Pater itaque æternus ibi est generans Filium suum, eique communicans suammet Diuinitatem; summè gaudens, quod talem habeat Filium, & quod ille sit cum humanitate unitus sub speciebus panis & vini; quia ipse misit illum in mundum, ut noster esset Redemptor; & nunc eundem mittit, ut nostrum sit alimentum: quod ab ipso nobis dari petimus, dicentes: *Pater noster qui es in caelis: panem nostrum quotidianum da nobis hodie.* Filius ipse Dei cum summa voluptate in ipso est Sacramento, accipiens Esse à suo Patre: & uterque, mutuo se amore infinitè amantes, produciunt Spiritum Sanctum; & ibi est cum sua humanitate coniunctus; venitque eò, ut nos sibi per amorem coniungat: ponens nobis tanquam exemplar, unitatem, quam cum suo Patre habet: ut ipsemet Christus Dominus loquens cum suo Patre affirmavit, dicens: *a ego claritatem, quam dedisti mihi, dedi eis: ut sint unum sicut & nos unum sumus.* Spiritus Sanctus in eodem Sacramento est, accipiens suum Esse à Patre & Filio cum summo gaudio: quod sit vnus & idem Deus cum illis: & cupit seipsum nobis communicare in hoc Sacramento: ut faciat nos vnum secundum charitatem, quam effundit in corda nostra. Et sic impletur, quod ipse Saluator noster dixit: *h si quis diligit me, sermonem meum seruabit; & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.*

SECUNDA consideratio erit septem Diuinarum perfectionum, quæ in hoc mysterio elucet: infinitæ scilicet *Sapientia* Dei, quæ talem coniuuij formam aduenit, ut coniungeret res adeo distantes, & modo illo adeo prodigioso, ut nobis indulgeret; *Immensitas*, quam manifestat in eo, quod quemadmodum Deus est in omni loco; ita quæ est homo, vult esse in cælo, & in terra, & in locis innumeris: ut possit vbique esse venerationi, & cum reuerentia sumi; *Omnipotentia*, quæ stupenda adeo edit prodigia, conuertens substantiã panis in corpus suum, retentis interim accidentibus panis, quibus se regat, & occultet: id quod facit in vno momento, & simul in plurimis locis; infinitæ *charitatis*, quæ nos adeo diligit, ut velit vnus fieri nobiscum,

V 2,

sicut

¶
6. Par.
Med. 4.a Ioan. 17.
22.b Ioan. 14.
13.2
Medi. 10.
& Sequen-
tib.

sicut cibus cum comedente. Quamuis non nos eum mutemus in nos, sed nos mutemur in eum, ut eius gloriae participes efficiamur; immerita *Misericordia*, qua inductus, ipsemet in persona venit, ad reparandas nostras miseras, & pascendos esurientes, potumque praebendum sitientibus cibo & potu adeo preciosis; summæ *Liberalitatis*, qua merè gratis seipsum nobis tradit, & secum omnia simul; cupiens nos gratiæ suæ donis ditare ac denique immutabilis eius *Persuerantiae*; hæc omnia præstans, & toties repetens; usque ad finem mundi, assistens inter suos Ecclesiæ suæ, ut etiam nunc ostendat, se *in finem diligere*, eosque velle in regnum suum secum deducere.

c. Ioan. 13. i.

3
Med. 17. &
Sequentibus

TERTIA consideratio erit de beneficijs naturalibus, Creatione, Conseruatione, & Prouidentia erga homines. Non enim contentus quod nos ex nihilo creauerit, & semper nos in Esse quod dedit, conseruet; peculiararem gubernationem & prouidentiam vniuersiusque gerit, subueniens cuique prout opus habet, manumque suam aperiens ad eos beneficentibus suis replendos, tribuens alimenta necessaria corpori, cum multitudine ciborum differentijs & varietatibus. Sed cum id totum modicum repararet, voluit suam iustissimam suam prouidentiam ostendere, prospiciens nobis de cibo alio cælesti multò preciosiori, quàm fuerit Manna. Accipiens enim naturalem cibum panis & vini, illum in corpus & Sanguinem suum transsubstantiauit, ut sub speciebus rerum naturalium ingrederetur in nos, quod est Dei supremum. *Quid enim* (ait Zacharias Propheta) *bonum est & quid pulchrum eius, nisi frumentum electorum, & vinum germanis vigneris?*

d. Zach. 9.
17.

4

QUARTA consideratio erit beneficiorum supernaturalium nostræ Redemptionis; cum Filius Dei factus est homo, & in hoc visibili mundo fecit erga homines omnia officia, quæ illi poterant in suum commodum optare. Ostendit enim amabilem suam prouidentiam erga eos. Nam, ut Magister, eos docuit doctrinam cælestem; ut medicus eorum curabat morbos; pastor & protector eosdem regebat, & in suis periculis protegabat. Benefactor omnium vniuersalis, ac denique fuit eorum Redemptor, effundens suum Sanguinem, & crucis mortem subiens. Et quoniam pauci homines frui potuerunt eius præsentia in carne mortali, modum illam adinuenit, ut in hoc Sacramento remaneret, & cuique eadem conferret beneficia, & faceret participes bonorum, quæ, talia officia exercendo, largitur.

5
6. Par. Med.
39.

QUINTA consideratio erit beneficiorum supernaturalium, quæ sunt mediæ nostræ salutis; & continentur in Vocatione, Iustificatione, Augmento Gratiæ, & Charitatis, omniumque virtutum, ac donis Spiritus Sancti, & perseuerantia usque ad finem vitæ: quæ Dominus noster com-

municat

municat celestibus suis inspirationibus, & Sacramentis, quæ constituit, & nobis reliquit. Inter quæ tamen magis eminent **E V C H A R I S T I A**: in qua non contentus, quod sua nobis dona largatur seipsum etiam nobis tradit; & ipsemet per seipsum venit, ut propria sua manu ea nobis det; & inde in ipsa Missa mittit inspirationes Sanctas, quibus vocat, iustificat, & feruentiores reddit adstantes, & frequenti Communione gratiam suam auget, & perseverantiam in ea tribuit: ipse enim dixit: *e qui manducat me non morietur, sed vivet in æternum.*

Huc accedit, quod Sacrificium Missæ sit fons duorum præstantissimorum beneficiorum. Est enim infinitus thesaurus, ex quo precium accipimus, ad solvenda nostrorum peccatorum debita; imo etiam cognatorum nostrorum & amicorum viventium ac defunctorum; estque titulus & ius amplitudinis infinitæ, ad impetranda omnia naturalia, & supernaturalia bona, quæ desiderare possumus & petere à Domino nostro, in utilitatem & commodum nostrum, ac proximorum. Ex quo fit ut miracula, quæ Salvator noster, dum viveret in hoc mundo, edidit erga infirmos, & indigentes: eadem etiam in hoc Sacramento ediderit, accipientibus illud viris Sanctis, tanquam medium ad ea impetranda: ad dandam scilicet infirmis sanitatem, eiciendos Dæmones, hostes superandos, & insignia alia miracula, quibus plenæ sunt historiæ.

V L T I M V M beneficium est gloriæ cælestis, quæ est æternus & immutabilis status, ab omnibus malis, quæ timeri aliàs possunt, expeditus; plenus verò bonis omnibus, quæ desiderari possunt, propter visionem & possessionem Dei, cuius pignus est Sanctissimū hoc Sacramentū ad eod certū & securū, ut ipse Salvator dixerit. *f Qui manducat meam cernem, habet vitam æternam.* Quare si Deus oculos mihi aperiret, tantūq; lumen largiretur, ut videre possem totum quod ibi latet, statim essem beatus, sicut qui iā sunt in paradiso. Et quemadmodum ait S. Ioannes, quod è *g Sede Dei & Agni* procedebat fluvius aquæ vivæ, irrigans cælestem civitatem Ierusalem, & ex utraque parte fluminis erant plurimæ arbores *vita per menses singulos reddentes fructum suum* & significant ipsos beatos, quorum gaudia sunt semper recentia, & perpetua propter visionem beatificam, quæ fluminis instar procedit à Divinitate, & humanitate Salvatoris; ita dicere licet, in Divino hoc Sacramento esse thronum & sedem Dei & Agni, qui est Deus & homo, à quo fluit fluvius gratiæ, ac cælestium deliciarum: cuius virtute Iusti conseruant bonorum operum fervorem ad similitudinem beatorum. Cum igitur Christus verè sit arbor vitæ, in se mutans comedentem ipsum; non mirum, quod ipsi comedentes etiam vocentur arbores vitæ. Excita igitur in te fidem Dñi in hoc Sacramento præsentis, cupiens vniri ei per feruentem amorem. Sic enim habebis hic inchoatam tuam beatitudinem, suspi-

e Ioan. 6. 59

6

7

f Ioan. 6. 55.

g Apoc. 22. 1.

rans ad aeternam & plenam consequendam, ac dicens cum Angelico Doctore S. Thoma: *lesu quem velatum nunc aspicio, quando fiet istud, quod in scripto: ut te reuelata cernens faice, visu sim beatus tua gloria?*

In Hymno
huius Festi.

CAPVT X.

EXCELLENTE VIRTUTES PER SACERDOTE
les vestes significata quibus exornandi sunt Sacerdotes vt Missæ Sacri-
ficium offerant.

ACRAE VESTES, QVAS INDVNT SACERDOTE
tes Sacrificium Missæ celebraturi, ad viuam exprimere
virtutum & operum Sanctorum præparationem, qua ornati
esse debent, vt eam dignè celebrent, iuxta illud Dauidis: *Sacerdotes eius induantur iustitiam*, quasi lorica, quæ illis
regat, & à pedibus ad caput protegat, exornans omnes eorum potentias &
facultates internas, & externas: ita vt nulla absque proprio ornamento
maneat; sed omnes contineat virtutes, quas iustitiæ nomen complectitur.
Hoc autem (ait S. Gregorius) voluit Deus D. N. significare per illas ves-
tes, quas assignauit Sacerdotibus antiquis: ostendens eis ex ornamento
riori eum, quem in anima habere deberent. Vt videre licebit in ultimo
huius operis tractatu, qui erit de Episcopis & Prælati. Sed quoniam illi
erant præcipuæ figuræ, & illud Sacerdotium quasi umbra nostrum, non ha-
bebant vim, animis imprimendi quod significabant; nostrum autem Sa-
cerdotium, cum sit participatio ipsiusmet Christi, per omnes illas figuræ
& umbras antiquas significati, efficacitatem habet, qua Sacramentum est
ad animam virtutibus induendam, quas corporis indumenta insinua-
bant. Et hæc causa fuit cur Christus Dominus noster in nocte vltimæ
cænæ Sacrificium hoc obtulerit, communibus & ordinariis suis vestibus
indutus; nec Apostolis suis per seipsum tunc præscripserit peculiare ex-
teriores vestes: vt intelligerent, præcipuam eorum vestem esse debere
interiorem purificatâ scilicet animâ ab omni culparum genere, exornatâ
verò excellentibus operibus & virtutibus. Quamuis postea Sacri Apo-
stoli eorumque Successores, ex inspiratione eiusdem Christi Domini notati
cum viderent, (vt ait Sacrum Concilium Tridentinum) homines multi-
tum moueri adminiculis exterioribus, quæ oculis cernunt: statuerunt, vt
Sacerdotes non celebrarent Diuinum hoc Sacrificium ordinariis & com-
munibus induti vestibus, sed alias tunc induerent Sacras & benedictas

Psalm. 31. 9

in Pastor. c.
2. §. 3. §.
lib. 1. Epist. c.
24. Hier.
Epist. ad
Fabiol.
c. eius 1.

Seff. 23. c. 6.